

AJUDANT A VIURE

Internet i Església

Unes 40 persones (presidents de Comissió de Mitjans i experts de les Conferències Episcopals d'Europa i representants d'organismes catòlics per a la comunicació) participem a Roma aquests dies a l'Assemblea que organitza la CEEM (Comissió Episcopal Europea per als Mitjans), un organisme lligat al Consell de les Conferències Episcopals d'Europa i encarregat de seguir l'evolució dels Mitjans al nostre continent.

Penseu que també els responsables de les Esglésies Particulars hem de veure'ns i compartir experiències a diferents nivells tractant de conèixer millor les qüestions que afecten la pastoral avui. En aquest cas, les instàncies de fons de la societat actual i els serveis d'Església que es van promovent en alguns països europeus en el camp dels MCS. Sembla que discernint i emprant bé el binomi «innovació i tradició» es pot anar fent front a situacions relacionades amb la des-cristianització actual del continent europeu. Innovació i tradició no són dos alternatives que necessàriament siguin contràries, sinó conceptes de qualche manera lligats. En aquestes trobades s'opina que cal ser innovadors en la transmissió de la fe.

Aquest any el tema del nostre Comitè Europeu de Bisbes relacionats amb els MCS és: «La cultura d'Internet i la comunicació de l'Església». Hem escoltat ponències i testimonis d'alguns països amb comentari posterior d'experts. Igualment diferents organismes catòlics (SIGNIS, SIR, ESPACES, CCRT) que treballen a Europa en aquest camp han presentat la seva experiència. Tot ho hem comentat amb grups lingüístics.

Tots estem d'acord en què els MCS són un do de Déu que cal acollir positivament, mostrant també estima per als qui hi treballen; que les noves tecnologies contribueixen a la creació de nous llaços comunitaris de solidaritat, d'amistat, de testimonis de fe, d'expressions diverses respectant les opinions d'altres; que els MCS poden representar una bona oportunitat si són gestionats de manera responsable i creativa, un desafiament que l'Església ha d'acceptar.

Estem convençuts que hauríem d'inserir més i millor les comunicacions socials en la pastoral de l'Església, (tot i que després no podem dedicar-hi les persones i els recursos necessaris), tant per a l'educació del públic en l'ús dels MCS com per a formació de professionals, animant la realització de produccions audiovisuals, musicals, cinematogràfiques, etc., obres que de vegades tenen implícita riquesa espiritual i religiosa.

Us he volgut comentar aquestes coses sense més pretensió que compartir l'experiència que he pogut viure.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

► **Novetat: A partir del 4 d'octubre**, cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa en Ràdio Estel i Ràdio Principat (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa el diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org.

Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida.

► En la web del nostre bisbat (www.bisbatlleida.org), a partir del primer diumenge del temps de l'Advent, 29 de novembre, hi podreu trobar les lectures bíbliques de tots els diumenges i festes litúrgiques.

JORNADA DE GERMANOR

Dia de l'Església diocesana

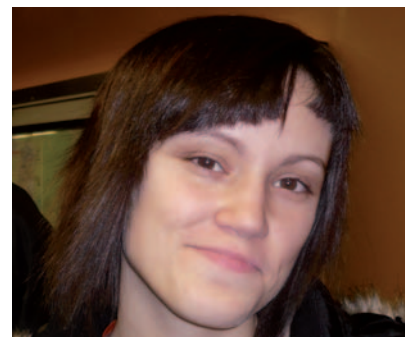
Joan Escolà
Estudiant de medicina, 19 anys

L'Església per a mi és la gran família de les cristianes i els cristians, persones que volen seguir el model de Jesús de Natzaret tot sentint-se filles i fills de Déu. L'Església, doncs, és una institució humana, de persones al servei de persones, i per tant comet errors i les seves formes caduquen, aquestes doncs, han de renovar-se per estar en consonància amb el model del Crist, que és atemporal.

SOM PART

Irene García
Estudiant de Relacions Laborals, 22 anys

Per a mi l'Església, l'autèntica, és austera, és humana, és el mossèn del poble més petit, els monitors amb els nens als seus espais, per a mi l'Església és comunitat, una família, on tots tenim defectes i virtuts. Jo sóc Església.

D'UNA ESGLÉSIA

Núria, Josep Maria i la Blau
Mestra i professor

Per a nosaltres l'Església és una trobada de persona a persona. És l'Evangeli que continua, en marxa, que ens han transmès i que hem de transmetre. Senzillament això.

Els homes i les dones de l'Església hem de tenir la senzillesa i la proximitat com a denominador comú. Arrelats a l'entorn proper i oberts.

QUE ACOMPANYA

Marta Serrano
Mestra, 38 anys

Per a mi l'Església és el conjunt d'homes i dones, de tot tipus i colors, que m'han portat fins aquí on sóc jo ara, a Jesús. Església és la fe de tantíssimes persones que confiant i patint han cregut i creuen que viure a l'estil de Jesús val la pena i busquen conduir la seva vida, a estones amb encert i a estones a les fosques, pel camí de les benaurances.

I AJUDA

Josep Maria Roigé
Agricultor

L'Església és el lloc on m'he sentit acollit i valorat; m'ha ajudat a créixer com a persona i com a cristià, i això des dels 18 anys fins ara que en tinc 60. Estic segur que la meua vida és més rica en valors gràcies a l'Església, prolongació del Crist entre nosaltres.

Assegurem el sosteniment de la nostra Església diocesana. Participa-hi!

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment.

Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats.

Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblatió, ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles, sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapi-gueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el fill; només ho sap el Pare.»

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el arcángel que se ocupa de tu pueblo: serán tiempos difíciles, como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora.

Entonces se salvará tu pueblo: todos los inscritos en el libro. Muchos de los que duermen en el polvo despertarán: unos para la vida eterna, otros para ignominia perpetua.

Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, para toda la eternidad.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (He 10,11-14.18)

Cualquier otro sacerdote ejerce su ministerio, diariamente, ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo ofreció por los pecados, para siempre jamás, un solo sacrificio; está sentado a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda

ha perfeccionado para siempre a los que van siendo consagrados. Donde hay perdón, no hay ofrenda por los pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán. Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte.

Aprended de esta parábola de la higuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla. El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán.

El día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

Crist, Salvador entre les Potències, Icona dels segles xv-xvi, Novgorod, Rússia

COMENTARI

La joia del diumenge

Molta gent pensa que la joia de viure només és possible en circumstàncies especials com, per exemple, un èxit professional o econòmic, el reconeixement familiar i social, un viatge turístic agradable i altres plaers, l'escalada en els llocs de poder... Per damunt de tot, no tenir problemes. Totes aquestes coses poden ajudar en un moment determinat a fruit de la vida, però no n'hi ha prou, perquè sempre són passatgeres.

O bé aprenem a trobar el sentit de la vida en el present i en totes les circumstàncies de la vida, agra-

dables, anònimes o difícils, o bé sempre estarem escapolint-nos de nosaltres mateixos, dels altres i de l'amor de Déu.

La joia de viure, compatible amb el dolor i la nostra pobresa radical, rau a arrelar la nostra vida en Déu i en el seu amor incondicional als pobres. Ésser cristià, justament, equival a enfocar la petita vida de cada dia, des d'aquest arrelament de la pròpia pobresa en la tendresa de Déu.

Aquest diumenge, que comencem a fer balanç de l'any litúrgic, ens invita a viure en plenitud les coses petites de la vida diària, tot ar-

relant-les en l'amor intern de Déu que és la persona del Crist, perquè *el cel i la terra passaran, però les paraules del Crist no passaran.*

Cada diumenge, a la celebració de l'Eucaristia, anem fent aquesta síntesi real entre els fets concrets del present i l'esperança transcendent. Ja no cal presentar més ofrenes. Crist és l'ofrena definitiva i la porta oberta a l'esperança per sempre. Hi ha futur per a la humanitat, perquè hi ha present.

És la joia del diumenge!

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns:** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Ma 1,10-15.41-43.54-57.62-64 / SI 118 / Lc 18,35-43 □ **dimarts:** 2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10 ■ **dimecres:** 2Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28 ■ **dijous:** 1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44 ■ **divendres:** 1Ma 4,36-37.52-59 / 1Cr 29,10-12 / Lc 19,45-48 □ **disabte:** 1Ma 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40 □ **diumenge** vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.): Dn 7,13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jn 18,33b-37.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe porta a l'acció

Un altre bloc específic del llibre que he escrit, en el qual intento fer la *narració del que és la fe cristiana*, en el qual es juga la llibertat del creient, és l'anàlisi de la dimensió dogmàtica del cristianisme. La Veritat última —a la qual tendeix la fe—, els enunciats del

Credo i fins i tot els dogmes apareixen en el seu lloc.

Jo no nego pas els dogmes, tant els del primer mil·lenni com els del segon. Al contrari: faig una breu història dels concilis per assenyalar l'abast i la significació dels dogmes (cap. 14-17), i per dir —com de pas— que, precisament perquè hi ha uns pocs dogmes centrats en Crist, pot haver-hi correlativament un esperit de llibertat no gens dogmatista.

Aquest bloc conclou amb l'altra dimensió bàsica de la fe, que és *l'acció*, és a dir, la fe que actua per la caritat i que introdueix en el món les promeses de l'Evangelí de Crist que afaïçonen la convivència humana: la pau, la justícia i un benestar espiritual i gratuït (cap. 18). La di-

mensió de l'acció que intenta atansar el Regne de Déu al món dels pobres es presenta encara com una assignatura pendent per al conjunt dels cristians.

En definitiva, els eixos del llibre són Déu i l'home, aquest amb la capacitat de conèixer, d'estimar i de ser lliure (tot i que el tema de la llibertat del creient tingui un tractament transversal i no pas un capítol propi).

Dues em semblen les afirmacions bàsiques sobre l'home lliure en la fe:

1. Intel·ligència, amor, llibertat i acció són els elements sobre els quals es posa la fe que transfigura i que no aliena.
2. No només som lliures davant Déu sinó *en Déu*. És tant com dir que cal obrir els ulls al fet que l'home és fet a imatge i semblança de Déu. No només és fronterer a Déu sinó que «en ell vivim, ens movem i som» (Ac 17,34). Hem ingressat ja en el seu amor.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

Kafka, Green, Agustín... y Dios

Kafka tiene unas *consideraciones* en las que reflexiona sobre la divinidad (Dios), el bien y el mal y la culpa. El gran escritor nos dejó la siguiente reflexión:

—«Dicen las cornejas (especie de cuervo), que “una sola corneja podría destruir el cielo.” Esto piensa la corneja. ¡Vana pretensión! La corneja no tiene argumentos, ni constituye prueba alguna, ni peligro real o potencial contra el cielo —contra Dios— ya que el cielo —Dios— significa, precisamente, imposibilidad de cornejas.»

—Graham Green afirmaba: «Dios no deja de existir cuando algunos hombres —como las cornejas— pretenden destruirlo o bien dejan de creer en Él.»

—Ossuna mantenía: «La ruptura con Dios no suprime la necesidad de Dios.»

—Luther King dijo: «Hay tanta frustración en el mundo, tanto vacío... porque hemos confiado en dioses y no en Dios.»

—Jean Rostand, el gran biólogo, observaba: «Cuanto menos se cree en Dios más se comprende que otros crean en Él.»

—El Premio Nobel de Medicina, el doctor Alexis Carrel, convertido al catolicismo, acertaba al decir: «Dios, tan cercano a los que saben amar, se oculta a aquellos que sólo quieren comprender.»

—San Agustín afirmaba que: «Dios, al revelarse, sigue siendo un Misterio inefable. Si lo comprendiéramos dejaría de ser Dios, no sería Dios.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

15. ✠ Diumenge XXXIII durant l'any. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. Dilluns. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dimarts. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg,

bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. Dimecres. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. Dijous. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. Divendres. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. Dissabte. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

ENTREVISTA

ÓSCAR GARCÍA AGUADO

La fe, enmig de la pobresa

El districte de Vallecas, pertanyent a l'arxidiòcesi de Madrid, és el barri més gran d'Europa. És la 4a Vicaria episcopal —del total de vuit que té Madrid—, i està formada per 42 parròquies. En aquest barri hi ha el 40% dels pobres que té la capital de l'Estat i, per tant, la tasca de l'Església és primordial —les Filles de la Caritat estan a punt d'obrir una seu d'atenció a les persones més necessitades. Mn. Óscar García Aguado és el rector de la parròquia de Nostra Senyora de la Misericòrdia, seu de l'esmentada 4a Vicaria.

Com es viu la fe a Vallecas?

Vallecas l'anomenem la maqueta de la secularització. És el lloc on va néixer el camí neocatecumenal. En el món dels pobres, de la misèria, hi ha una presència d'Església clara. Enmig d'una zona amb molta droga hi ha una església, un poblat amb un bloc on s'escolaritza la gent, que és de l'Església. Els capellans de Vallecas han de ser *tot terreny*, ja que si no ho són fracassen; tot és molt particular, allà. La fe incideix en la vida de les persones; són catòlics amb una vida santa, amb una identitat i una bellesa que es nota en els joves, que són d'un compromís, d'una dedicació i d'un aprofundiment impressionant.

Per què ha de ser tot terreny, el sacerdot?

Perquè Vallecas no té una única identitat. Ha crescut molt. Hi ha habitatge nou, però també molts immigrants: gent de classe mitjana, però també gent que viu en la misèria. I cal dialogar amb tothom. Hi ha una presència de l'Opus Dei molt forta. L'escola Tajamar, que té més de 50 anys d'història, està enmig de les barraques. Ha transformat un barri sencer. La tipologia del pobre ha canviat: abans era el toxicòman o la família espanyola que tenia moltes dificultats per tirar endavant; ara és l'immigrant. No obstant això, amb la crisi, les famílies que ja estaven socialitzades, situades, han hagut de tornar perquè s'han trobat novament sense feina.

Quina paraula té l'Església per a ells?

Que la fe és motiu d'esperança, una mirada cap al futur i, sobretot, és riquesa del present. Des de la fe, gràcies a la comunitat cristiana, un comença a recuperar la dignitat que tenia. Depèn de la parròquia, però en general la participació a la missa és molt pobra. Ara bé, s'està notant un ressorgiment molt significatiu de les famílies, que s'han adonat que és molt necessària la presència de la fe entre ells. Per això hem fet un gir en l'activitat pastoral, perquè hi participin tots junts.

Óscar Bardají i Martín

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Cómo educar en el consumo con criterio

¿Cómo podemos educar a nuestros hijos ante el insaciable consumo exacerbado por la publicidad? Le propongo algunas ideas para reflexionar en familia.

Para empezar: los niños tienen que valorarse por lo que son, no por lo que tienen. Y esto es lo que se debe hacer en casa, valorar a cada miembro tal como es.

No hay que educar a los niños bajo el omnipresente lema social de «crecer es consumir». Porque, además, el niño-consumidor se está convirtiendo en la actualidad en el niño-acumulador... de cosas superfluas.

Tampoco hay que hacerle caso cuando recurre a la habitual y lastimosa súplica: «¡Todo el mundo lo tiene menos yo!», que indica la gran influencia del grupo de compañeros.

Como precoces consumidores tienen que aprender a mirar más la calidad y el precio de las cosas que la imagen de marca. Para ello, es aconsejable hacerles partícipes de las compras de los padres.

No se debe permitir que los chavales hagan compras indiscriminadas de chucherías ni gasten inmediatamente cualquier dinero que hayan recibido. Hay que ayudarles a razonar por qué se debe o no comprar algo, o si es preferible esperar una oferta mejor o bien ahorrar para adquirir otra cosa que les haga más ilusión.

Hay que darles autonomía, si ya están creditos, autorizándoles a que hagan sus propias compras: elección de un regalo, sus aficiones, material escolar...

Y comentar con los niños los aspectos de veracidad y falsedad de los anuncios televisivos que bombardean impunemente la mente de nuestros pequeños.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

DOS PELEGRINATGES DEL BISBAT DE LLEIDA

Ars (França)

Per a preveres i laics/laiques
Del 15 al 18 de març de 2010

En commemoració dels 150 anys de la mort de sant Joan Maria Vianney, rector d'Ars

Preu per persona: 370 €. Suplement habitació individual: 54 €. Inclou autocar i règim de pensió completa en tot el viatge. No inclou: entrades a museus, monuments, guies locals i begudes especials... Inscripció: al bisbat (973 268 628 / 679 976 173). A Montse Ges (973 237 162). Per inscriure's: fotocòpia DNI i resguard d'un primer pagament de 100 €. Terminis d'inscripció: 20 de febrer de 2010.

Santiago de Compostela - Fàtima

Obert a tothom
24 d'abril a l'1 de maig de 2010

Preu per persona: 720 €. Suplement habitació individual: 175 €. Inclou: autocar i règim de pensió completa en tot el viatge. No inclou: entrades a museus, monuments, guies locals i begudes especials... Inscripció i condicions: iguals que en el viatge a Ars. Terminis d'inscripció: 20 de març de 2010. Places limitades.

Set pobles en Unitat

El passat diumenge 19 d'octubre, els membres dels Consells Parroquials de la Unitat Pastoral del Baix Segrià Est (Albatàrec, Montoliu de Lleida, Sudanel, Torres de Segre, Sunyer, Alcanó i Alfés) varem ser convocats per trobar-nos a l'ermita de la Mare de Déu de Carrassumada i revisar, analitzar i programar l'acció pastoral en aquestes comunitats.

També ho varen ser els membres de les nostres comunitats interessats en treballar en aquesta Unitat Pastoral.

Érem més de 30 persones implicades en diferents aspectes de la vida comunitària. Amb nosaltres hi havia els nostres preveres i el pastor de les nostres comunitats, monsenyor Joan Piris. Després d'una excel·lent acollida començarem la trobada.

La trobada s'inicià amb una lectura bíblica introductòria i un comentari del Sr. Bisbe del qual destacarem el respecte als consells parroquials i a les comunitats de cada parròquia. Mn. Xavier Batiste ens presentà un resum del camí recorregut, iniciat ja fa uns anys, com a comunitat de diversos pobles; això va servir d'introducció a la presentació que Mn. Josep Alexandre Baró ens féu sobre «Les arrels de la pastoral parroquial».

Després d'una breu anàlisi sobre els canvis radicals que hem viscut a tots els nivells en els nostres pobles agrícoles, es constata que tothom els ha acceptat com a mitjans necessaris per avançar. És cert que hi ha persones que es volen mantenir en els antics costums i formes de pensar, però no tenen futur. Això, afecta també a l'expressió de la fe de les nostres comunitats, perquè les formes del passat ja no ens serveixen per a avui. A tall d'exemple, Mn. Josep Alexandre cità allò que se'ns donava com l'objectiu cristià: «salvar l'ànima». Avui, diríem més aviat que la vida cristiana busca viure, de manera personal i comunitària, l'«Amor desbordant» del Déu Trinitat, font de tota **comunió** i de tota la **missió** de l'Església. Si es viu d'aquesta Font, ja es viu en la salvació.

Per tant, a partir d'aquesta Font, que ha de ser el pal de paller de la nostra Unitat Pastoral i de totes les seves comunitats parroquials, hem de tenir cura de la Litúrgia, de la diversitat de ministeris, de les línies i conceptes aclaridors (la formació), de la dimensió de la Caritat i de la universalitat (manifestada també en aquests moments

en els intercanvis entre parròquies, comunitats, bisbat...), car són els mitjans, les mediacions, pels quals fem visible l'Amor de Déu en els nostres pobles.

Després d'un breu descans vam compatir en petits grups la nostra vivència i experiència, analitzant i programant —a nivell individual i comunitari— la nostra tasca de cara al futur. Vam acabar fent una posada en comú del que s'havia parlat en els diferents grups de debat. Les conclusions de la posada en comú foren:

—Hem de mantenir les activitats comunes de les nostres parròquies com són les celebracions de Nadal i Pasqua.

—Potenciar la formació dels laics i llur implicació en la vida de les comunitats.

—Cal continuar caminant en aquest procés de viure com a unitat pastoral els set pobles, tot intentant implicar a més persones en aquest procés.

La trobada va acabar amb un petit diàleg amb els nostre bisbe, que ens va encoratjar a continuar caminant amb pas ferm en la nostra Unitat Pastoral.

Jordi Cebolla

Membre del Consell Pastoral de la Unitat

Sessió de formació a Càritas Diocesana

El passat dia 27 d'octubre tingué lloc una sessió de formació en la seu de Càritas Diocesana de Lleida. El tema fou la presentació de l'encíclica *Caritas in veritate* (La caritat en la veritat) del Papa Benet XVI. El delegat de la pastoral caritativa i social, Mn. Carles Sanmartín, fou l'encarregat de presentar-ne una síntesi, que fou feta amb un muntatge de diapositives (Power Point).

Foren 86 persones les que varen assistir. Entre les coses que ens van quedar clares de l'encíclica, trobem l'afirmació que el desenvolupament no pot ser solament econòmic, sinó també social i integral, que posi al centre la persona i la família humana. També vam entendre millor que la caritat té un contingut de do gratuït que ens precedeix, i que nosaltres no inventem. Per dir-ho amb paraules evangèliques, no som nosaltres els primers que hem estimat, és Déu qui ens ha estimat primerament.

En acabar, els assistents varen exposar un seguit de preguntes molt interessants, que van permetre que el ponent respongués a algunes d'elles. A la fi de l'exposició, es van posar per escrit les avaluacions personals de la trobada, el buidat de les quals, ens assenyalen una valoració positiva.

Tant de bo que els cristians i cristianes de la nostra Diòcesi llegim, meditem i portem a la pràctica el que el Sant Pare ha escrit en la seva darrera encíclica.

Càritas Diocesana

Agenda

Diumenge 15 de novembre.—A les 10 del matí a Terrassa, trobada dels Animadors de joves de Catalunya, Balears i Andorra per preparar l'Aplec de l'Esperit.

Dilluns 16 de novembre.—De les 19.00 a les 21.30 h a l'IREL, curs de formació per a catequistes: «El projecte diocesà», organitzen les Delegacions de Catequesis i de Pastoral de Joves, amb la col·laboració de l'IREL.

Dijous 19 de novembre.—A les 8 del vespre al local de la parròquia Santa Teresa Jornet, Unitat Pastoral de Cappont, xerrada sobre «El Cel? L'infern? Salvar-se? Què ens diu i què no ens diu la Bíblia...», amb Mn. J.A. Baró.

Divendres 20 de novembre.—Delegació Pastoral de joves, «Estació d'enllaç», a les 22.00 h als locals de la parròquia Santa Maria de Gardeny, c/ Acadèmia 43, Lleida. Actuació de màgia amb el Mag Reivaj i concert amb la DPJ Band.

Dissabte 21 de novembre.—De les 5 a les 6.30 de la tarda, a La Mariana, curs bíblic sobre 1-2 Corintis, amb Mn. Daniel Turmo. En castellà.

Dissabte 28 de novembre.—A les 5 de la tarda a La Mariana, trobada de famílies joves i menys joves per dissenyar una pastoral de les famílies, organitza i invita a totes les famílies la Delegació Diocesana de Família i Vida.

Cadena de pregària per les vocacions:

Dijous 19 de novembre.—A les 7 de la tarda, a la parròquia St. Martí, exposició del Santíssim i pregària.

Diumenge 22 de novembre.—A les 6 de la tarda, a la Catedral, exposició del Santíssim i hora de pregària, organitzat per la Pietat Popular.

EL SETRILL

La fràgil precarietat humana

La realitat política i social d'aquests dies a les nostres terres catalanes manifesta la fràgil precarietat de la condició humana i, per extensió, de la convivència cívica. La precarietat social no depèn de les soles forces naturals, sinó que, majoritàriament, és la conseqüència de l'acaparament d'algunes persones d'allò que és destinat a tothom. Les formes democràtiques no guareixen necessàriament del poder de les cobdícies incontrolades. Aquestes, però, destrueixen tot el teixit humà, banalitzant les relacions humanes que fonamenten la convivència en la societat.

Tanmateix, no ens podem deixar anar a la mediocritat. La cupiditat i el braç llarg d'uns quants no pot jus-

tificar mai que la majoria es quedi de braços plegats, la qual cosa podria legitimar les indecisions polítiques que donen força i poder als usurpadors. I això no val. Tots sabem que les finalitats de tot poder, almenys en democràcia, són determinades i limitades pel poble, en el moment d'elegir els seus representats al Parlament.

En una perspectiva cristiana, cal afirmar que no ens podem desinteressar de tot allò que toca la vida humana i social. Però també és cert que l'exercici polític no té ni la capacitat ni el dret de definir l'existència humana, ja que els criteris per avaluar els comportaments humans no són ni l'èxit, ni el poder, ni la riquesa, sinó

la justícia i la fraternitat. Sols així, creiem, es camina cap a l'equilibri social, la prosperitat, la distribució equitativa dels béns culturals i humans. La dimensió política és una part en un tot. Quan aquest tot (dimensions ètiques, espirituals, etc.) no és respectat es pot caure fàcilment en demagògia o en derives de tota classe. Les Benaurances de l'Evangelí (*Mateu 5,1-12*) són molt actuals, perquè són els veritables criteris i referents que haurien de guiar els nostres comportaments i les nostres actituds quotidianes.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida